

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 26/03/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 77

Hòa Thượng chỉ dạy rằng đời người ngắn ngủi đầy khổ đau nhưng lại chỉ là “*mộng huyễn bào ảnh*”, cho nên đại sự lớn nhất trong cuộc đời này là phải vãng sanh được Thế Giới Tây Phương Cực Lạc. Muốn vậy phải tránh điều húy kỵ trong tu hành là tạp tu mà nhất định phải đạt được chuyên tinh. Đây chính là thường thức nhưng cũng là kinh nghiệm cầu học của người xưa.

Hòa Thượng nói: “*Nhân sanh khổ đau ngắn ngủi, ngoài việc lớn sanh tử thì không có việc gì đáng cho chúng ta bận tâm. Tất cả như mộng huyễn bào ảnh, chỉ là một mảng không*”. Chúng ta đã sanh ra, đã có mặt ở cuộc đời rồi, nhưng sẽ có một ngày chúng ta ra đi, vậy tử rồi lại sanh. Cho nên việc quan trọng lúc này là tử sanh, nghĩa là sau khi chết chúng ta đi về đâu?

Lễ hội tri ân vừa rồi ở hội trường lớn nhất Đông Nam Á với số người tham gia rất đông nhưng cũng đã “*tan*” từ lâu. Người học Phật phải thấy rõ chân tướng rằng tất cả chỉ là mộng. Một buổi lễ cũng chỉ là một giấc mộng. Trong giấc mộng ta nhìn thấy và khi ta tỉnh mộng thì mộng tan. Cuộc đời chúng ta cũng như một giấc mộng rồi mọi thứ cũng đi qua hết. Nhưng chúng ta phải hiểu rằng “*Vạn pháp giai không, nhân quả bất không*”.

Mọi hành động tạo tác, việc làm tốt xấu đều đi qua nhưng kết quả của việc làm đó vẫn còn lại. Những gì chúng ta tạo tác sẽ kết thành nghiệp và tiếp tục luân chuyển trong dòng luân hồi của chúng ta. Cho nên chúng ta đừng làm việc gì để phải hối hận, hối hận cũng vậy thôi vì đã tạo nghiệp rồi thì nhất định phải vương mang. Nhà Phật có từ “*dẫn nghiệp*” – nghĩa là tự động nghiệp sẽ lôi kéo mình, tự nhiên mình thích đến một nơi nào đó, dầu có ai cản: “*Đừng đến đó, đó là núi đao, vực thẳm*” nhưng chúng ta vẫn muốn đi.

Hòa Thượng nói mọi thứ đều là mộng huyễn, là một mảng không nên ở cuộc đời này có thiệt thòi hay oan uổng một chút hà tất gì phải tính toán. Hòa Thượng từng nói nếu có lỗi hay thiệt thòi cũng chỉ một đời này hay vài chục năm chứ mấy. Ngài nói: “*Chẳng phải chúng ta học Phật là tình nguyện làm người thiệt thòi hay sao?*” Tuy nhiên, trên thực tế, người tình nguyện chịu thiệt, chịu lỗi lại không hề thấy mình bị thiệt thòi hay lỗi.

Người bạn chúng tôi từng nói rằng anh ấy không hiểu nổi chúng tôi, cảm thấy chúng tôi thiết thòi vì cái gì cũng không có: không ăn mặn, không nhậu nhẹt, không bia rượu, thuốc lá, cà phê, suốt ngày chỉ bố thí. Thế gian hưởng thụ trực tiếp từ vật chất còn chúng ta hưởng thụ từ trong nội tâm. Khi bố thí cho đi, người nhận thấy vui vẻ hạnh phúc thì đó chính là niềm vui của bản thân chúng ta. Thế gian không có cảm giác này, họ phải tự mình thưởng thức vật chất thì họ mới thấy vui.

Hòa Thượng nói: **“Ngay trong cuộc đời này, việc quan trọng nhất của chúng ta chính là mình phải vãng sanh được Thế Giới Tây Phương Cực Lạc”**, thoát được dòng sanh tử. Vì chúng ta không chịu làm chứ Hòa Thượng khẳng định là không khó như chúng ta nghĩ. Chỉ cần đừng quá xem trọng hay dính mắc mọi sự mọi việc ở thế gian thì tức khắc nặng trở thành nhẹ, nhẹ trở thành không.

Ngài khẳng định với chúng ta rằng: **“Việc húy kỵ lớn nhất trong Phật pháp và nhà Nho chính là tạp tu”**. Chúng ta xen tạp quá nhiều. Chúng tôi từng biết một người trong cuộc đời ngắn ngủi mấy mươi năm mà họ đã trải qua quá nhiều pháp tu. Nếu như thế thì tâm chúng ta sẽ như thế nào? Giống như chúng ta chọn nhiều nghề, cuối cùng chẳng nghề nào thành.

Chúng tôi từ nhỏ được bà nội dạy niệm Phật, ăn chay thì niệm Phật, ăn chay. May mắn lại được gặp các Thầy cũng là người niệm Phật. Vị Thầy đầu tiên dạy chữ Hán cho chúng tôi cũng có 70-80 năm niệm Phật. Chúng tôi phiên dịch bài giảng của Hòa Thượng, mà Ngài lại là người niệm Phật. Bản thân chúng tôi trải qua như vậy nên không xen tạp, chỉ một lòng một dạ niệm Phật.

Do đó, tâm chúng tôi rất an, không động tâm về pháp tu. Dù cho người ta nói thế nào về sự nhiệm màu ở các pháp tu khác, mình cũng chỉ để ngoài tai và chỉ tập trung niệm một câu **“A Di Đà Phật”**. Nhiều người nghe lung tung bị người khác chiêu dụ rồi mất đi tín tâm. Họ phải khó khăn lắm mới quay trở về pháp tu, khóc lóc mong có tín tâm như trước đây. Họ thực sự cũng có thiện căn, họ tuy lầm đường lạc lối mà vẫn còn có thể quay lại.

Tuy tạp tu là điều húy kỵ trong Phật pháp và Nho học nhưng Hòa Thượng cũng cho biết rằng: **“Người hiện đại không hiểu thường thức này nên rất khó thể hội được kinh nghiệm cầu học của người xưa”**. Chúng ta cũng quán sát Hòa Thượng Hải Hiền cả đời tu học thế nào? Rất đơn giản! Ngài hằng ngày làm việc một cách lao nhọc, tạo ra nhiều vật chất để cúng dường đại chúng còn trong tâm thì lão thật, thành thật niệm một câu **“A Di Đà Phật”**.

Ngài không biết chữ nên chẳng tổ chức pháp sự đạo tràng hay giảng Kinh thuyết pháp nhưng sau cùng Ngài đã để lại một bài pháp tự tại vãng sanh lưu toàn thân xá lợi. Người tu hành nhìn vào câu chuyện của Ngài là đã sanh khởi tín tâm.

Chúng ta cũng xem thấy tấm gương của Hòa Thượng ở cách cầu học và tu hành cả đời. Ngài đến làm nhiều việc cho thế gian, có biết bao nhiêu học trò đền đáp cho Ngài nhưng tất cả đều để cho người khác hưởng. Ngài từng nói: *“Bao nhiêu phẩm vật cúng dường tôi đều tặng hết cho mọi người. Tôi mà không liễu đạo, tôi không phải trả mà mọi người phải trả”*. Hạt gạo thí chủ nặng như núi Tu Di. Đời nay mà không liễu đạo thì đời sau mang lông đội sừng trả nợ đàn na tín thí.

Chúng ta tu học đời này, chúng ta phải thể hội sâu sắc kinh nghiệm cầu học, đối nhân xử thế tiếp vật, hành động tạo tác hằng ngày của người xưa. Việc này cực kỳ quan trọng. Cả đời hy sinh phụng hiến như Hòa Thượng hay như Thầy Trần, Thầy Thái, Thầy Hồ Tiểu Lâm, Cô Dương Thục Phương đều là tấm gương sáng cho chúng ta.

Hòa Thượng sách tấn chúng ta: ***“Bí quyết của việc thành công không gì khác hơn là chuyên tinh mà thôi.”*** Mười mấy năm nay chúng ta nghe theo Hòa Thượng, làm theo sự chỉ dạy của Ngài, đến hôm nay chúng ta đã có được những thành quả. Người khác không thể hiểu những thành quả này là do đâu mà có được.

Như lễ hội tri ân vừa rồi, nhiều báo đài đã đưa tin và bản thân họ cũng thắc mắc tại sao chúng ta làm được trong khi chúng ta không kêu gọi, vận động dưới mọi hình thức. Nhân sự tham gia sự kiện ở các khâu đều toàn tâm toàn ý vì người khác mà làm, đều mang tâm chân thành nên làm tốt đến viên mãn. Và tất nhiên mọi việc bắt đầu từ chuyên tinh, nghe lời và làm theo. Đặc biệt hơn khi làm với tâm ý như vậy, người không giỏi thì tự nhiên có năng lực, người giỏi rồi thì càng giỏi hơn. Nhiều người gặp chúng tôi nhắc đến buổi lễ tri ân thì đều khen người của chúng ta quá giỏi, chắc là phải trải qua nhiều trường lớp có đẳng cấp. Thật ra không hề có trường lớp nào mà chỉ hoàn toàn dùng tâm chân thành.

Hòa Thượng là người duy nhất dạy chúng ta phải bắt đầu từ tâm chân thành, từ chí công vô tư. Có người phàn nàn rằng giảng pháp bao nhiêu năm mà chẳng có ai cúng dường đến một xu nào. Nếu nói vậy thì đó sự phát tâm chưa phải là chân thành, chân thành thì vô tư vô cầu. Đại đa số mọi người không biết rằng mọi sự thành công đều từ tâm chân thành.

Hòa Thượng lại nhắc: ***“Lão cư sĩ Lý Bình Nam dạy học năm xưa chỉ cho phép người có căn tánh vượt trội được học hai môn còn nếu người có căn tánh bậc trung thì nhất định chỉ cho học một môn. Nếu người nào không chịu học một môn mà đòi học hai môn thì lão cư sĩ Lý Bình Nam nói rằng: “Tôi không có năng lực dạy anh, anh hãy đi tìm nơi khác mà cầu học.”*** Đây chính là ví dụ về việc tinh chuyên một môn, không xen tạp.

Trong nội tâm hiện tại của chúng ta là niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ. Hằng ngày chúng ta phát tâm Đại Từ Bi đem chuẩn mực của Thánh Hiền, thúc đẩy Văn Hóa

Truyền Thống thì nhất định phải tinh chuyên chứ không cần nghiên cứu thêm phương pháp học của phương Tây hay cách học mới nào đó.

Hôm qua chúng tôi đến một trường thực nghiệm và biết rằng nơi đây có nhiều nhóm học khác nhau như nhóm học theo phong cách phương Đông, phương Tây hay Châu Âu. Vậy nên có ý kiến đưa ra rằng hãy tổ chức thêm nhóm học theo cách của Hệ thống Khai Minh Đức. Báo chí từng đưa tin hiếu thảo Cha Mẹ, kính trọng Thầy Cô là *“nét đẹp của bao đời nay”*. Cho nên Hệ Thống không tự sáng tạo ra cách học và dạy các con mà hoàn toàn dựa vào *“nét đẹp của bao đời nay”* ấy. Hiện tại, đã có người cảm nhận được sự thành công khi các con học trò và mọi người học tập chuẩn mực của người xưa. Cho nên chúng tôi chỉ là người khơi dậy, nhắc lại hoặc khuyến khích mọi người cùng làm chứ không phải là người sáng tạo.

Chuẩn mực của người xưa, của Phật Bồ Tát Thánh Hiền đã tồn tại bao đời này, được minh chứng bởi không gian và thời gian, cho nên những chuẩn mực ấy không cần phải thêm bớt. Người xưa thành tựu vì nhờ chuyên tinh, không xen tạp. Cho nên chỉ cần chúng ta xen lẫn vọng tưởng của mình là đã sai rồi. Hòa Thượng trở thành người hữu ích cho thế gian vì có sự chuyên tinh, không có xen tạp. Điều đó biểu hiện qua các việc Ngài cả một đời, kể cả khi đã là một lão nhân ngoài 90 tuổi, luôn nhắc đến Thầy mình trong các bài giảng: *“Thầy tôi nói..., Thầy tôi giảng...”*. Ngài đã biểu pháp cho chúng ta thấy sự thành công của Ngài là nhờ chính điều này.

Cả một đời cầu học của Hòa Thượng là biểu pháp cho chúng ta. Ban đầu Ngài theo học với Đại Sư Chương Gia, một lòng một dạ mong cầu Phật pháp chân chánh. Hòa Thượng rất may mắn gặp được bậc chân tu. Đây là việc không dễ dàng với người tu hành. Có người giảng pháp nhưng họ giảng cong queo, không phải Phật pháp. Vì sao Hòa Thượng gặp được bậc chân tu? Vì Ngài đã phát được tâm chân thành. Chúng ta cũng vậy, chỉ cần có tâm chân thành thì nhất định sẽ gặp được Thầy tốt, bạn lành.

Khi Đại Sư Chương Gia viên tịch, Hòa Thượng được người giới thiệu đến lão cư sĩ Lý Bình Nam- một người chân thật tu hành, vì Phật pháp vì chúng sanh mà phục vụ. Lão cư sĩ Lý Bình Nam đã đưa ra những yêu cầu khắt khe cho Hòa Thượng và Hòa Thượng đã tiếp nhận cầu học tinh tấn. Một là những gì đã học trước đây coi như đồ phế thải; hai là từ nay về sau chỉ được nghe một mình Thầy Lý Bình Nam giảng; thứ ba là những Kinh sách nào muốn đọc thì phải được sự cho phép của Thầy. Ngày nay, nếu ai đó đưa ra những yêu cầu này thì chắc chúng sanh sẽ bỏ đi hết. Điều kiện mà Ngài Lý Bình Nam đưa ra nhằm bảo vệ tâm thanh tịnh của học trò. Nếu học trò làm được thì việc dạy dỗ của người Thầy mới có thành tựu. Hòa Thượng tuân thủ năm năm rồi 10 năm chuyên tinh và kết quả là Ngài đã trở thành một vị pháp sư thông tông thông giáo.

Trong bài học hôm trước, Hòa Thượng từng nói tu hành học Phật có thọ dụng lớn nhất là phải học tập Kinh pháp mới có thể lý giải một cách sâu sắc lời Phật dạy. Nhờ đó sẽ có kết quả tốt, sẽ loại bỏ được những kiến giải, cách thấy, cách nghĩ, cách làm sai

lầm của mình và hồi phục được tâm thanh tịnh. Ngài dùng từ “*hồi phục*” nghĩa là tâm chúng ta vốn thanh tịnh chứ không nhiễm ô như hiện nay. “*Hồi phục*” cái có sẵn thì không khó, làm mới thì khó hơn.

Ngài nói chương ngại lớn nhất của chúng ta hằng ngày chính là vọng tưởng, chấp trước. Nhiều người chỉ vì vọng tưởng mà tu hành đã cả chục năm nhưng không dám làm bất cứ việc gì. Họ nhìn thấy tàu lá chuối khô lại nghĩ tưởng là có con Ma đứng đó, thế là thất kinh hồn vía. Một lớp học đang vận hành tốt, các con nghe lời ngoan hiền mà suy nghĩ vọng tưởng đến nỗi khiếp sợ rằng lỡ xảy ra chuyện gì thì người ta sẽ bắt mình.

Chúng ta hãy xem xem hội trường lễ tri ân vừa rồi thu hút hơn 3.500 người tham dự chắc chắn không tránh khỏi những việc ngoài ý muốn, vậy mà thực tế không hề có việc ngoài ý muốn nào xảy ra. Qua đây chúng ta thấy, mình cần có niềm tin vào chân lý và tin rằng một khi phát tâm chân thật mà làm thì sẽ có long thiên, hộ pháp, hộ trì. Mọi sự không tốt hay chương ngại đều được đẩy lùi. Cho nên chương ngại lớn nhất trong tu hành của chúng ta chính là ngày ngày vọng tưởng.

Chúng ta phải quán sát việc đối nhân xử thế tiếp vật, hành động tạo tác hằng ngày của chúng ta có giống y như lời Phật và Thánh Hiền đã chỉ dạy không? Có vô tư vô cầu mà làm không? Nếu chí công vô tư thì sẽ không ảo danh ảo vọng. Nếu không được vô tư vô cầu thì sẽ có chương ngại, nếu vì “*danh vọng lợi dưỡng*” mà làm thì mọi việc sẽ còn khó hơn. Mọi việc đúng với luật pháp, đúng với giáo huấn của Phật Bồ Tát Thánh Hiền thì chúng ta cứ vô tư vô cầu mà làm, còn nếu có việc xảy ra là do oán kết nhiều đời nhiều kiếp, không cách gì tránh khỏi.

Ví dụ như câu chuyện hai người một đi trước, một đi sau, không quen biết nhau nhưng người đi sau bị vấp ngã nên tay đẩy vào người đằng trước khiến người này ngã sấp. Khi người đằng trước đứng lên được thì quay trở lại đánh thương tổn người đi sau rất nặng. Đây là một sự tình cờ nhưng đã kết thành oan gia nhiều đời rồi. Lớp học Kỹ năng sống của các con vào thứ 7, Chủ Nhật đều đang rất tốt. Nhưng nếu xảy ra việc gì thì những Thầy Cô ở đó vẫn phải chịu trách nhiệm. Cho nên phục vụ chúng sanh chắc chắn phải có sự hy sinh nên chúng ta phải cẩn trọng để các con được bảo hộ một cách an toàn nhất.

Hòa Thượng khẳng định kiếp sống này khổ đau và ngắn ngủi. Khổ đau là “*Sanh Lão Bệnh Tử, Ái biệt ly khổ, Cầu bất đắc khổ*” v.v.. Có người nói rằng thà “*sanh ly còn hơn tử biệt*” – ý họ nói là sống trên đời không được gần nhau, mỗi người mỗi nơi còn hơn là tử biệt vì dù sao còn biết là vẫn còn sống. Nhưng khi gặp tử biệt thì đau khổ quá, họ lại nói rằng thà là “*tử biệt chứ ai nỡ sanh ly*”. Như vậy, tất cả đều là đau khổ.

Vì lẽ này mà Hòa Thượng dạy chúng ta đừng nên kỳ kèo, chấp mắc chi những chuyện vụn vặt. Tất cả chỉ là một mảng không mà thôi. Người ta đem niềm vui đến cho mình cũng không phải là thật vui. Người ta đem khổ đau cho mình cũng không phải là

thật khổ. Nếu những thứ đó mình bỏ ngoài tâm thì mình sẽ chẳng hề hấn gì. Trong kiếp sống ngắn ngủi này, Hòa Thượng khẳng định việc vãng sanh Tây Phương Cực Lạc, thoát ly sanh tử là việc quan trọng nhất./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!